

Forts från föregående sida
kräktes. Jag fick inte ner maten, det tog stopp.

Hon gick ner i vikt och fick sura uppstötningar. När hon gick på toaletten märkte hon att avföringen flöt på ytan och inte sjönk, vilket är ett vanligt symptom vid bukspottkörtelcancer.

Men det visste hon inte då. Även läkaren Eva träffade trodde att symtomen kunde bero på att hon just förlorat sin man. Men hon fick ändå en remiss. På de undersökningar som gjordes hittade man ingenting förutom en inflammation i magen. Den ansågs bero på magsår och läkaren skrev ut magsårsmedicin. Eva blev inte bättre.

– Jag visste att det var något som inte stämde. Jag känner min kropp.

Hon stod på sig, trots att många av de läkare hon fick träffa inte tog henne på allvar.

Fler undersökningar gjordes och till sist, åtta månader efter att hon först sökt hjälp fick hon diagnosen: LAPC, lokal avancerad pankreascancer. Hon var då 67 år gammal.

– Jag frågade en läkare vad jag skulle göra och fick till svar: "Gå hem och lev livet, du har bara månader kvar att leva."

Bara fem procent överlever sjukdomen som Eva hade drabbats av.

– Jag bestämde mig direkt för att bli en av de få som överlever. Jag hade inte tid att sitta och tycka synd om mig själv.

Samtidigt hade Eva turen att ha en form av sjukdomen som faktiskt går att operera. Men först skulle hon få cellgifter för att stabilisera och minska tumören.

– Det var en tuff behandling och vissa dagar mädde jag pyton och låg i sängen. Då tänkte jag: "Eva, det här duger inte" och gick upp och promenerade runt matsalsbordet.

Satte upp egna mål

I januari 2017 opererades hon. Förutom bukspottkörteln togs också mjälten, gallblåsan och tolvfingertarmen bort. Allt för att förhindra spridning.

Att man tog bort bukspottkörteln innebar också att Eva inte längre producerade insulin – och

hon därmed vaknade upp från operationen som typ 1-diabetiker med behov av dagligt insulin. Hon skulle dessutom behandlas med cellgifter igen.

För att orka med alla jobbiga besked och behandlingar hade Eva satt upp många små mål att se fram emot längst vägen. – Ett mål var att få fira jul med barnen igen och det klarade jag. Sedan ville jag göra en pilgrimsvandring och rida längst den irländska kusten tillsammans med en väninna.

Ett andra liv

Målbilderna gav henne hopp och glädje. Eva, som är operaälskare, hade också stor hjälp av musiken och av sin fysiska styrka. Att hon alltid varit aktiv gjorde att operationen gick bra och att hon var uppe rekordsnabbt efter den, trots svåra smärtor.

"Jag var aldrig Eva, de såg inte mig"

Nästa utmaning var att komma hem och börja ett liv som diabetiker. Någon större hjälp av vården fick hon inte. Under hela sjukdomstiden träffade hon sammanlagt ett 40-tal läkare.

– Jag kände mig hela tiden som en i mängden. Jag var aldrig Eva, de såg inte mig. Det begicks många misstag – men den cancer-vår jag fick, den var i medicinsk toppklass!

Efter dräglig cellgiftsbehandlingen började Evas "andra" liv. Hon såg det som en gåva och ville inte kasta bort en enda dag. Alltså reste hon till Irland för att rida längst kusten med sin väninna. Hon åkte också till Spanien och hon gick inte bara en, utan flera pilgrimsvandringar.

– Det var väldigt tungt eftersom halva min packning bestod av alla mina mediciner, säger hon och skrattar.

Hon gick 800 kilometer på 33 dagar, helt ensam och trots sviterna efter operationen.

Känsla av frihet

Så här långt efteråt reflekterar hon över vandringens effekter:

– Känslan av frihet och att ha

Jag bestämde mig för att bli en av de få som överlever

I slutet av april och början av maj i år vandrade Eva i Santiago de Compostela igen, nu med en grupp från patientföreningen Palema.

